

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Muz_ktery_mel_rad_psy.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Muz_ktery_mel_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.10.2003
Modification Date: 11.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MUŽ, KTERÝ MĚL RÁD PSY

Raymond Chandler

Přeložila Vlasta Dvořáčková

I.

Byl to zbrusu nový, hliníkově šedý sedan DeSoto a stál hned proti dveřím. Minul jsem ho a vystoupil po třech bílých schodech, prošel jsem skleněnými dveřmi a nato ještě po dalších třech schodech pokrytých kobercem. Zazvonil jsem na zvonek na zdi.

Okamžitě se rozštěkalo asi tucet psů, až se střecha třásla. Zatímco štěkali, vyli a ňafali, díval jsem se na malou kancelář v přístěnku, kde byl psací stůl se stahovací roletou, i na čekárnu s těžkými koženými křesly, se třemi diplomy na zdi i s masivním stolem přeplněným výtisky časopisu Milovník psů.

Venku někdo uklidňoval psy, pak se otevřely vnitřní dveře a malý chlapík s hezkým obličejem, oblečený do světlé hnědých pracovních šatů, vešel na gumových podrážkách tiše jako kočka. Usmíval se snaživě pod knírkem jakoby načrtnutým tužkou. Rozhlížel se kolem mne i pode mnou, ale psa neviděl. Jeho úsměv dostal příděch bezděčnosti. „Rád bych je to odnaučil, ale nejde to,“ sdělil mi. „Pokaždé, když uslyší zazvonit, hned spustí. Mají tu dlouhou chvíli a vědí, že zvonek znamená návštěvu.“

„Jo,“ řekl jsem a podal mu svou vizitku. Přečetl si ji, obrátil, podíval se na zadní stranu, potom ji zase obrátil a četl přední stranu.

„Soukromý detektiv,“ pronesl tlumeně a olízl si vlhké rty. „No – já jsem doktor Sharp. Co si přejete?“

„Hledám ukradeného psa.“

Jeho oči po mně blýskly, malá měkká ústa ztvrdla. Celý obličej se velmi pomalu pokrýval ruměncem. Dodal jsem: „Nechci tím říct, že jste toho psa ukradl vy, doktore. Kdekdo mohl nechat zvíře v místě, jako je tohle, a vás by ani nenapadlo, že nepatřil těm, kdo ho tu nechali, vidíte?“

„Není to zrovna pěkné pomyšlení,“ podotkl stroze. „Jaký to byl pes?“

„Německý ovčák.“

Šoupl nohou po tenkém koberci a podíval se do rohu na strop. Z obličeje mu vyprchal ruměnek, až na něm zbyla jen lesklá bělost. Po delší chvíli řekl: „Mám tu jenom jediného německého ovčáka a znám lidi, kterým patří. Proto se bojím –“

„Takže vám nebude vadit, když se na něj podívám,“ vpadl jsem mu do řeči a vykročil k vnitřním dveřím.

Doktor Sharp se ani nepohnul. Jen trochu víc zašoupal nohama. „Nejsem si jistý, jestli je to vhodné,“ namítl mírně.

„Snad trochu později.“

„Teď mi to bude vyhovovat víc,“ prohlásil jsem a sáhl po knoflíku dveří.

Přeběhl čekárnou k malému psacímu stolu se stahovací roletou. Jeho drobná ruka sáhla po telefonu.

„Budu – já okamžitě zavolám policii, pokud chcete jednat takhle hrubiánsky,“ řekl chvatně.

„To je fajn,“ poznamenal jsem. „Chtějte náčelníka Fulwidera. Řekněte mu, že je tu Carmady. Zrovna jdu z jeho kanceláře.“

Doktor Sharp odtáhl ruku od telefonu. Ušklíbl jsem se na něj a smotal si cigaretu.

„Tak do toho, doktore,“ vyzval jsem ho. „Přestaňte se tvářit kysele a pojďme. Buďte vlídný, a já vám třeba vypovím celou tu historii.“

Stáhl rty, zahleděl se na hnědou psací mapu na svém stole, nervózně si pohrával s jejím růžkem, vstal a ve svých bílých teniskách přešel místností, otevřel dveře proti mně a vyšli jsme do úzké šedé chodby. Jedněmi otevřenými dveřmi jsem zahlédl operační stůl. Prošli jsme pak do další, ale holé místnosti s betonovou podlahou, plynovým vařičem v rohu, s lahví vody a s dvěma řadami kotců podél stěny, opatřených těžkými dvířky z drátěného pletiva.

Psi a kočky za pletivem na nás hleděli mlčky a vyčkávavě. Drobnouká čivava ňafala vedle velké zrzavé perské kočky se širokým obojkem z ovčí kůže. Byl tu skotský teriér, smeták, tvářící se nevrle, i voříšek, kterému na jedné noze slezla všechna srst, a taky hedvábně šedá angorská kočka, rovněž i sealyhamský teriér, další dva voříšci i jako břitva ostrý foxteriér s protáhlým čenichem a s přesně charakteristickým postojem.

Čenichy měli vlhké, oči jasné a chtěli vědět, ke komu z nich jdu na návštěvu. Prohlédl jsem si je. "Tohle jsou hračky, doktore," zabručel jsem. "Řekl jsem, že chci vidět německého ovčáka. Černošedého, ne hnědého. Samce. Devět roků starého. Má všechny typické znaky až na ocas, ten má moc krátký. Otravuju vás?"

Zazíral na mě a gestem naznačil, jak je nešťastný. "Ano, jenže –" zamumlal. "Dobrá, tak tudy."

Vrátili jsme se a vyšli ven z místnosti. Zvířata koukala zklamaně, zvláště maličká čivava, která se snažila prolézt oky drátěného pletiva, což se jí málem podařilo. Vyšli jsme zadními dveřmi na betonový dvorek se dvěma garážemi, obrácenými do dvora. Jedna garáž byla prázdná. Druhá s dveřmi trochu pootevřenými byla potměňlá kóje, kde v zadu řinčel řetězem velký pes a pokládal tlamu na starou prošívanou pokrývku, která mu sloužila za pelech.

"Buďte opatrný," varoval mě Sharp. "Je někdy pořádně divoký. Měl jsem ho v domě, ale naháněl těm ostatním strach." Vešel jsem do garáže. Pes vrčel. Zamířil jsem k němu. Zařinčel hlučně koncem řetězu.

"Ahoj, Vossi," řekl jsem. "Dej pac."

Znovu si položil hlavu na prošívanou deku. Napolo vztyčil uši. Byl tichý, velmi tichý. Oči měl jako vlk, černě obkroužené. Potom jeho ohnutý, příliš krátký ocas začal zvolna bušit do podlahy. Opakoval jsem: "Podej pac, hochu," a vztáhl jsem k němu ruku. Ve dveřích za mnou mě malý veterinář úpěnlivě napomínal, ať jsem opatrný. Pes se ke mně pomalu přiblížil na svých velkých drsných tlapách, schlipil uši do normální polohy a zvedl levou pracku. Potřásl jsem s ní.

"To je pro mě veliké překvapení," tiše bědoval maličký veterinář, "pane – pane –"

"Carmady," pomohl jsem mu. "Jo, asi překvapení."

Pohládl jsem psa po hlavě a vyšel z garáže.

Vrátili jsme se do čekárny v domě. Odstrčil jsem stranou magazíny a prohlížel si maličkého pohledného veterináře.

"Dobrá," pronesl jsem. "Ven s tím. Jak se jmenují majitelé psa a kde bydlí?"

Zasmušile přemýšlel. "Jmenují se Vossovi. Stěhovali se na Východ a mají si pro psa poslat, až se usadí."

"Chytré," řekl jsem. "Pes se jmenuje Voss po německém válečném pilotovi. A ti lidi se jmenují po svém psovi."

"Vy si myslíte, že lžu," ozval se malý chlapík nakvašeně.

"Ale kdepak. Vy jenom moc snadno skočíte na špek. Myslím, že někdo chtěl toho psa ukrýt před pátráním. Ta moje slíbená historka zní takhle: Jedno děvče, Isobel Snareová, zmizela z domova v San Angelu před čtrnácti dny. Žije se svou pratetou, milou starou dámou v šedivém hedvábí, která není v žádném případě blázen. To děvče si vyhazovalo z kopejtky s jakousi moc podezřelou partou v nočních klubech a hernách. Takže stará dáma věřila skandál a k policajtům nešla. Nešla nikam až do té doby, nežli Isobelina přítelkyně náhodou uviděla toho psa ve vašem útulku. Řekla to tetě. A teta najala mě – protože když její neteř odjížděla ve svém sportovním voze a už se nevrátila, měla psa s sebou." Zamáchl jsem cigaretu o podpatek a zapálil jsem si druhou. Obličejík doktora Sharpa byl bílý jako papír. V jeho roztomilém malém knírku se zaleskl pot.

"Policie to ještě nemá v práci," řekl jsem mírně. "O tom náčelníkovi Fulwiderovi, to jsem vás tahal za nohu. Co takhle, abychom to my dva drželi pod pokličkou?"

"Co – co chcete, abych udělal?" koktal mužíček.

"Myslíte, že o tom psovi ještě něco uslyšíte?"

"Ano," odpověděl rychle. "Ten chlapík, jak se zdálo, má psa velice rád. Pravý milovník psů. Pes se k němu choval jako beránek."

"Takže od něho zřejmě dostanete zprávu," usoudil jsem. "Až se to stane, chci to vědět. Jak ten chlápek vypadá?"

"Byl vysoký, hubený a měl pronikavě černé oči. Jeho žena je stejně jako on vysoká a tenká. Dobře oblečení nenápadní lidé."

"To Snareovic děvče je malé pivo," řekl jsem. "Pročpak kolem toho mělo být ticho po pěšině?"

Zíral na svou nohu a neřekl ani bé.

"Dobrá," pokračoval jsem, "byznys je byznys. Spolupracujte se mnou a nemusíte se bát žádné nepřátelsky zaměřené publicity. Platí?" vztáhl jsem k němu ruku.

"Ano, budu s vámi spolupracovat," opáčil tiše a vložil vlhkou studenou rybí tlapku do mé. Potřásl jsem s ní opatrně, abych mu ji nepochroumal.

Řekl jsem mu, kde bydlím, vyšel jsem zas na slunnou ulici a kráčel o blok zpět, kde jsem nechal svého chryslera. Nasedl jsem a dojel kousek za roh, tak abych viděl na auto značky DeSoto i na průčelí Sharpova domu.

Seděl jsem tam asi půl hodiny. Pak vyšel doktor Sharp ve vycházkovém obleku a nasedl do svého autíku. Zajel s ním za roh a do uličky, která vedla dozadu za jeho dvorek.

Zapnul jsem motor svého auta a rychle objel blok jinou cestou. Ukryl jsem se na druhém konci uličky.

Asi tak v třetině jízdy kolem bloku jsem zaslechl vrčení, štěkot i hafání. Chvilí to pokračovalo. Pak Sharpův DeSoto vycouval zpoza dvorku a zamířil ke mně. Mazal jsem honem za nejbližší roh.

DeSoto jel jižně k Arguello Boulevardu, nato odbočil k východu. Velký německý ovčák s náhubkem byl řetězem přivázán k zadním sedadlům auta. Mohl jsem zahlédnout jen jeho hlavu, napínající se na řetězu. Pustil jsem se za DeSotem.

2.

Carolina Street ležela stranou na okraji malého pobřežního městečka. Její konec zabíhal do neužívané meziměstské silničky na soukromém pozemku a za ní se prostíral kus půdy, patřící japonské zelinářské společnosti. V posledním bloku byly jen dva domy, takže jsem zahrnul za ten první, který stál na rohu, s pláckem plným plevelu a trávy i s vysokou červenou a žlutou lantanou, uprášenou a bojující s úponky zimolezu na průčelní zdi.

Byly tu ještě dvě či tři sežehlé parcely s trochou stonků plevelu, trčících ze spálené trávy, a pak polozřícený, jako bláto zbarvený bungalov s drátěným plotem. Právě proti němu zastavil auták doktora Sharpa.

Dveře barabizny se otevřely, doktor Sharp vytáhl psa s náhubkem ze zadního sedadla a proboujel se s ním k brance a chodníčku. Velká soudkovitá palma mi zabránila sledovat, co dělá u předních dveří. Zacouval jsem svým chryslerem, obrátil ho v úkrytu za rohákem, projel jsem kolem tří bloků a dal se ulicí rovnoběžnou s Carolina Street. I ona ústila do soukromé silničky. Zrezivělé ohrazení v pralese býlí směřovalo dolů podél silnice a stáčelo se směrem ke Carolina Street.

Špinavá silnice se svažovala dolů, až jsem nakonec nemohl vidět přes násep. Když jsem ujel vzdálenost, která mi připadala jako tři bloky, zastavil jsem, vystoupil, vylezl na násep a obhlédl si okolí.

Dům s drátěným plotem byl asi tak půl bloku ode mne. Doktorův vůz tam pořád ještě stál. Odpoledním vzduchem se náhle rozeznělo hluboké, potlačované vrčení a štěkot německého ovčáka. Lehl jsem si v plevelu na břicho, koukal na barabiznu a čekal.

Asi čtvrt hodinu se nedělo nic kromě toho, že pes pořád štěkal. Pak najednou štěkot zesílil a zostril se. Potom někdo vykřikl. Nato nějaký mužský hlasitě zařval.

Vyskočil jsem z plevelného ráje a utíkal po cestě dolů až na konec ulice. Když jsem se dostal do blízkosti domu, slyšel jsem hluboké, zuřivé vrčení něčím vydrážděného psa, a kromě toho staccatově vybuchující ženský hlas, plný hněvu či spíše strachu.

Za drátěným plotem byl kus trávníku porostlý většinou pampeliškami a pýrem. Na té soudkovité palmě visel cár lepenky, pozůstatek nějaké reklamy. Kořeny stromu poškodily chodník, takže v něm byly široké trhliny a drsné hrany se změnily málem ve schůdky.

Proběhl jsem brankou a dupal po dřevěných schodech k oblouku vchodu. Zabušil jsem na dveře.

Vrčení uvnitř se ozývalo stále, ale hněvivý hlas už zmlkl. Ke dveřím nikdo nepřišel.

Zkusil jsem zmáchnout kliku, otevřel jsem dveře a vešel dovnitř. Byl tu cítit těžký zápach chloroformu.

Uprostřed podlahy na shrnutém koberci ležel na zádech, ruce i nohy roztažené, doktor Sharp. Z krku mu po straně prýštila krev a vytvářela hustou, lesklou kaluž kolem jeho hlavy. Pes se od ní odvracel. Byl přikrčen na předních tlapách, uši přitiskl k lebce, zbytky roztrhaného obojku mu visely kolem krku. Srst na hrudníku i na zádech se mu ježila, zhluboka a výhružně vrčel.

Za psem byly ke zdi přiražené dveře komory. Na podlaze v komoře ležel veliký chomáč vaty, z něhož se linul mdlý pach chloroformu.

Tmavovlasá pěkná žena v domácích kartounových šatech držela velkou automatickou pistoli, mířila na psa, ale nevystřelila. Kvapně se na mě podívala přes rameno a začala se otáčet. Pes ji hlídal úzkýma, černě obkrouženými očima. Vytáhl jsem svého lugera a držel ho dole u boku.

Ozval se jakýsi šelest a vysoký černoooký muž ve vybledlé modré kombinéze a modré pracovní košili vešel létacími dveřmi vzadu s dvouhlavňovou brokovnicí s uříznutými hlavněmi v ruce. Zamířil na mě.

"Hej, vy! Odhodte tu bouchačku!"

Pohnul jsem čelistí, chtěl jsem něco říci. Mužův ukazovák přitlačil na přední spoušť. Aniž jsem se o to moc přičinil -moje pistole spustila. Kulka zasáhla pažbu dvouhlavňovky a vyrazila mu ji z rukou. Dopadla na podlahu. Pes odskočil asi dva metry stranou a opět se přikrčil.

S nevěřícím, překvapeným pohledem zvedl muž ruce vzhůru.

Nemohl jsem si dovolit zaváhání. "Dolů s tou bouchačkou, dámo!" nařídil jsem.

Olízla si rty a spustila pistoli k boku; pak poodstoupila od těla na podlaze.

"Zatraceně, nestřílejte ho," chvatně řekl muž. "Dokážu ho zvládnout."

Zamrkal jsem a došlo mi to. Báł se, že míním zastřelit psa. Vůbec se nebál sám o sebe.

Spustil jsem svého lugera trochu níž. "Co se tu stalo?"

"On – on se ho pokusil uspat chloroformem – jeho, bojového psa!"

"Jo," utrousil jsem. "Pokud tu máte telefon, radši zavolejte sanitku. Sharp to s tou dírou v krku dlouho nevydrží."

"Myslela jsem si, že to vy jste policajt," pronesla žena nezvučně.

Neodpověděl jsem. Zamířila podél zdi k sedátku u okna, plnému pomačkaných novin, a sáhla po telefonu zahrabaném na jednom konci.

Podíval jsem se na malého veterináře na podlaze. Krev mu přestala téci. Měl ten nejbělejší obličej, jaký jsem kdy viděl.

"Nechte sanitku sanitkou," řekl jsem ženě. "Ale zavolejte policajtům."

Muž v kombinéze spustil ruce a přiklekl; začal zlehka poklepávat po podlaze a chlácholit psa: "Klid, starouši. Klid. Jsme tady teď všichni kamarádi – jen samí kamarádi. Klid, Vossi."

Pes zavrčel a maličko zavrtěl koncem oháňky. Muž k němu ustavičně hovořil. Pes už nevrčel a srst se mu přestávala ježít. Muž v kombinéze mu stále cosi broukal.

Žena na sedátku u okna odložila telefon stranou a zeptala se: "Ty si myslíš, že ho zvládneš, Jerry?"

"Docela určitě," odpověděl muž, aniž odtrhl od psa oči.

Pes si teď lehl břichem na podlahu, otevřel oči a vyplázl jazyk. Z jazyka mu odkapávaly sliny, růžové sliny s příměskem krve. Srst kolem tlamy byla také potřísněna krví.

3.

"Hej, Vossi! Hej, Vossi, starý brachu!" uklidňoval psa chlapík, který se jmenoval Jerry. "Už je zas dobře. Už je zas dobře."

Pes těžce funěl, ale nepohnul se. Muž se vzpřimil, popošel až k němu a zatahal ho za jedno ucho. Pes pootočil hlavu

stranou a strpěl to. Muž ho pohladil po hlavě, rozeplal potrháný obojek a sundal ho.

Stál tu s koncem rozbitého řetězu v ruce, pes mu přišel poslušně k noze a po jeho boku potom kráčel létacími dveřmi do zadní části domu.

Trochu jsem poodstoupil od létacích dveří, abych nebyl na ráně. Jerry mohl mít další brokovnice. V jeho obličejí bylo cosi, co mě znepokojovalo. Jako bych ho byl viděl už dřív, ale ne zase moc dávno, anebo jeho fotku v novinách.

Podíval jsem se na ženu. Byla to hezká brunetka, ne moc přes třicet. Kartounové domácí šaty se nějak nehodily k jejímu jemně klenutému obočí a dlouhým měkkým rukám.

"Jak se to stalo?" zeptal jsem se nedbale, jako by na tom ani moc nezáleželo.

"Jsme tady v domě asi týden," odpověděla mi ostře, jako kdyby jí působilo bolest vracet se k tomu, co předcházelo.

"Pronajali jsme si to tady i se zařízením. Byla jsem v kuchyni, Jerry na dvoře. Před domem zastavilo auto a ten maličký chlapík šel rovnou dovnitř, jako by zde bydlel. Přiznávám, dveře nebyly náhodou zamčeny. Pootevřela jsem lítačky a viděla, jak strká do komory psa. Potom jsem ucítila chloroform. Všecko se najednou semlelo naráz. Běžela jsem pro pistoli a volala z okna na Jerryho. Vrátila jsem se zrovna v okamžiku, kdy jste sem vpadl. Kdo jste?"

"A to už bylo po všem?" ptal jsem se dále. "A Sharpa pokousal až na podlaze?"

"Ano – pokud se ten člověk jmenuje Sharp."

"Vy ani Jerry ho neznáte?"

"Nikdy předtím jsem ho neviděla. Toho psa taky ne. Ale Jerry psy miluje."

"Radši tuhle historku trochu pozměňte," navrhl jsem. "Jerry znal jméno psa. Voss."

Z očí měla najednou škvírky, ústa vzdorovitě sešpulila. "Myslím, že se určitě mylíte." řekla rozhněvaně. "Ptala jsem se, kdo jste vy, pane."

"A kdo je Jerry?" opáčil jsem. "Už jsem ho někde viděl. A možná o něm i četl. Kde sehnal tu pušku s uříznutými hlavňemi? Necháte policajty, aby si to zde prohlídli?"

Skousla rty, pak najednou vstala a popošla k pohozené pušce. Nechal jsem ji, aby zbraň zvedla, viděl jsem, že drží ruku kus od spouště. Vrátila se s ní k sedátku u okna a strčila ji pod hromadu novin.

Podívala se mi do tváře. "No dobrá, kolik chcete?" pronesla zamračeně.

"Ten pes je ukradený," řekl jsem pomalu. "Jeho majitelka, mladá dívka, je pohřešovaná. Najali mě. abych ji našel. Ten chlápek, ten Sharp, tvrdil, že mu psa svěřili lidé, které popsal, jako byste to byla vy a Jerry. Jmenovali se prý Vossovi. Odstěhovali se prý na Východ. Slyšela jste už někdy o Isobel Snareové?"

"Ne," odpověděla nezvučně a upřeně zírala na mou bradu.

Lítačkami se vrátil muž v kombinéze. Otíral si obličej do rukávu své modré pracovní košile. Neměl s sebou žádnou další pušku. Prohlédl si mě bez nějakého zvláštního zájmu.

"Mohl bych vám prospět," pokračoval jsem, "a sfouknout to s policajty, pokud by vás napadlo něco kloudného o tom děvčeti, o Isobel Snareové."

Žena na mě zírala a ohrnovala rty. Muž se usmíval docela vlídně, jako by měl všechny trumfy v rukou. Vtom zaskřípaly pneumatiky spěšně projíždějící zatáčkou opodál.

"No, honem to vysypte," pobídl jsem je chvatně. "Sharp byl na smrt vyděšený. Přivedl psa zpátky tam, odkud ho dostal. Musel si myslet, že je dům prázdný. Nápad s chloroformem nebyl zrovna dobrý, ale ten malý mužík byl bez, sebe strachy."

Ani jeden z nich ze sebe nevydal ani hlásek. Jen stáli a zírali na mě.

"Dobrá," řekl jsem a zamířil do rohu místnosti. "Mám dojem, že jste párek, co prchá před spravedlností. Jestli vejde někdo, kdo není polda, začnu střílet. Ať vás ani ve snu nenapadne, že snad ne."

"Jen si posluž, šmíráku," pronesla žena s naprostým klidem. Pak bylo slyšet, jak kolem domu projíždí auto a začíná zastavovat před vchodem. Mrkl jsem z okna a viděl jsem na předním skle červené světlo a nápis Policie po straně. Dva svalnatci v civilu se vyřítli z vozu a proběhli brankou ke schodům.

Na dveře zabušila pěst. "Je otevřeno," houkl jsem.

Dveře se rozlétly dokořán a dva poldové s napřaženými pistolemi vběhli dovnitř.

Zůstali, jako by je přimrazil, a zírali na to, co leželo na podlaze. Jejich pistole byly namířeny na Jerryho i mne. Ten, který mířil na mne, byl červenolící hromotluk v pytlovitém šedém obleku.

"Odhoďte zbraň – a ruce vzhůru!" ječel z plna hrdla.

Zvedl jsem ruce, ale pevně jsem držel svého lugera. "Jen klid," řekl jsem. "Zabil ho pes, ne pistole. Jsem soukromý detektiv ze San Angela. Sleduju zde jeden případ."

"Jo?" Zamezil mi ústup a namířil na mé břicho. "Možná je to tak, jak říkáš, chlapče. To se za chvíli uvidí."

Vztáhl ruku, vyrazil mi mou bouchačku, přičichl k ní a zabořil pistoli do mého břicha.

"Střílels, co? Náhdera! Obrat' se!"

"Poslyšte –"

"Obrat' se, chlapče."

Uposlechl jsem. Zatímco jsem se pomalu otáčel, hodil pistoli do kapsy a sáhl k boku.

Mělo mě to varovat, ale nevarovalo. Zasvištění pendreku jsem mohl slyšet, ale docela určitě jsem ho pocítil na své kůži. U nohou se mi najednou rozevřela hlubina tmy. Ponořil jsem se do ní a padal ... a padal... a padal...

4.

Když jsem se v té místnosti ocítl, byla plná kouře. Kouř visel ve vzduchu v tenkých šňůrkách zdola i shora, jako koráلكové závěsy. Na jedné straně byla zřejmě otevřena dvě okna. ale kouř se ani nehnu. Tuhle místnost jsem jaktěživo neviděl.

Chvilí jsem ležel a přemýšlel, pak jsem otevřel pusku a zaječel: "Hoří!" tak hlasitě, jak mi to jen plíce dovolily. Nato jsem padl zpátky do postele a dal jsem se do smíchu. Ten zvuk, jak jsem se smál, se mně samotnému nelíbil. Zněl podivně hloupě i mně.

Kdesi se ozvaly kroky, ve dveřích se otočil klíč a dveře se otevřely. Muž v krátkém bílém plášti se po mně podíval tvrdým pohledem. Natočil jsem trochu hlavu a řekl: "Neměj mi to za zlé, kámo. To mně ujelo!"

Zaškaredil se jako belzebub. Měl tvrdý drobný obličej a oči jako korálky. Neznal jsem ho.

"Co takhle ještě jednu svěrací kazajku, nechtěl bys?" zavrčel.

"Mně je fajn, kámo. Opravdu fajn. Teď si půjdu hodit šlofička."

"Radši zůstaň, kde jsi," zabručel.

Dveře se zavřely, klíč se otočil v zámku, kroky odešly.

Ležel jsem tiše a pozoroval kouř. Věděl jsem už, že tady žádný skutečný kouř není. Byla zřejmě noc. protože porcelánová lampa visící od stropu dolů na třech řetězech měla uvnitř rozsvícená světla. Po okraji byly malé barevné hrudky, střídavě oranžové a modré. Zatímco jsem je pozoroval, otevřely se jako drobná okénka a z nich trčely ven hlavy, malinkaté hlavičky jako u panenek, ale ty hlavičky byly živé. Byl to muž ve vodácké čapce, dlouhá načechraná blondýnka a hubenour s nakřivo posazeným motýlkem, který pořád opakoval:

"Chcete mít krvavý steak, anebo jen prostředně propečený, pane?"

Uchopil jsem cíp chundelaté příkrývky a oťel si pot z obličeje. Posadil jsem se a položil nohy na podlahu. Byly bosé.

Oblečen jsem byl do flanelového pyžama. Když jsem spustil nohy na zem, neměl jsem v nich žádný cit. Teprve po chvíli mě začaly brnět, a to se mi pak zdálo, že jsou plné špendlíků a jehel.

Ucítil jsem chlad podlahy. Přidržel jsem se pelesti postele, vstal jsem a šel.

Hlas, s největší pravděpodobností můj, mi říkal: "Máš delirium tremens... máš delirium tremens... máš delirium tremens..."

Na malém bílém stolku mezi okny jsem zahlédl láhev whisky. Nakráčel jsem k ní. Byla to poloplná láhev Johnnho Walkera. Vzal jsem ji a přímo z ní se dlouze napil. Znovu jsem ji postavil.

Whisky měla nezvyklou chuť. Zatímco jsem to zjišťoval, uviděl jsem v rohu umyvadlo. Jen taktak jsem to k němu stihl a začal jsem zvracet.

Vrátil jsem se do postele a lehl si. Po zvracení jsem byl malátný jako moucha, ale místnost mi připadala trochu realističtější, trochu méně fantastická. Viděl jsem železné mříže na obou oknech, těžkou dřevěnou židli a žádný jiný nábytek kromě bílého stolku, na němž stála ta láhev whisky s přídavkem nějaké drogy. Byly tu ještě dveře vestavěné skříně, pravděpodobně zamčené.

Postel byla vlastně nemocničním lůžkem se dvěma koženými pásy po stranách, kterými mohl být člověk v zápěstí přikurtován. Věděl jsem, že je to jakýsi vězeňský nemocniční pokoj.

Levá paže mě najednou začala bolet. Vyhrnul jsem si volný rukáv a spatřil půl tuctu drobných píchnutí na předloktí i modročerné kruhy kolem každého z nich.

Dostal jsem zřejmě tolik injekcí narkotik, aby mě uklidnili, až jsem z toho měl halucinace. To vysvětlovalo ten kouř i ty hlavičky na stropním svítidle. Whisky s příměsí drog byla pravděpodobně součástí léčby jiného pacienta.

Znovu jsem vstal, vykročil, šel, a pak pořád chodil a chodil. Po chvíli jsem se napil vody z kohoutku. Nezvracel jsem, napil jsem se tedy víc. Asi za půl hodiny či o něco déle jsem byl schopen s někým si promluvit.

Dveře vestavěné skříně byly zamčené a židle na mě byla moc těžká. Svlékl jsem z postele povlečení a odsunul matraci stranou. Pod ní bylo pérování připevněné nahoře i dole těžkými kovovými spirálami přes dvacet centimetrů dlouhými. Trvalo mi půl hodiny a dalo mi to pořádně zabrat, než jsem jednu z nich uvolnil.

Odpočínul jsem si trochu a vypil další porci studené vody. Pak jsem přešel ke dveřím.

Zařval jsem: "Hoří!" – několikrát a ze všech sil.

Čekal jsem, ale ne dlouho. Chodbou přispěchaly kroky. Do dveří byl zasunut klíč, cvakl zámek. Mužik s tvrdýma očima a v krátkém plášti vrazil zuřivě dovnitř, pohled upřený k posteli.

Zasadil jsem mu ránu kovovou spirálou do spodní čelisti, a když padal, udeřil jsem ho ještě do týla. Popadl jsem ho za hrdlo. Bojoval jako lev. Praštil jsem ho kolenem do obličeje. Koleno si to odneslo.

Jak to snesl jeho obličej, to mi neřekl. Vytáhl jsem mu z pravé zadní kapsy pendrek, přehodil klíč v zámku a zamkl zevnitř. Na kroužku byly i další klíče. Jedním z nich jsem otevřel vestavěnou skřín. Právem jsem doufal, že tam budou moje šaty. Pomalu, roztřesenými prsty jsem si je oblékl. Zíval jsem jako zjednaný. Muž na podlaze se nehýbal.

Zamkl jsem ho a bez lítosti ho opustil.

5.

Z rozlehle mlčící chodby s parketovou podlahou a úzkým běhounem na prostředku sbíhalo v dlouhých obloucích bílé. ploché dubové zábradlí až dolů do vstupní haly. Všude tu byly zavřené dveře, velké, těžké, staromódní. Za nimi nikde ani hles.

Sešel jsem po běhounu dolů, pořád po špičkách.

Dole byly vnitřní dveře s barevnou skleněnou výplní. Vedly do vestibulu, z něhož se otvírala vrata do ulice. Když jsem se dostal až tak daleko, začal zvonit telefon. Jakýsi mužský hlas za pootevřenými dveřmi, jimiž přicházelo světlo do příšeří haly, komusi odpovídal.

Vrátil jsem se, zpoza rohu jsem nakoukl do pootevřených dveří a spatřil u psacího stolu muže, jak hovoří do telefonu.

Čekal jsem, až zavěsí. Potom jsem vešel dovnitř.

Měl bledou, kostnatou hlavu s vysokým temenem, na níž se vlnila chabá kadeř hnědých vlasů, přilíplá k lebce, a dlouhý, bledý, neveselý obličej. Jeho oči na mně kvapně spočinuly, ruka sklouzla k tlačítku na psacím stole.

Zašklebil jsem se a zařval na něj: "To nedělej! Jsem všeho schopný, bachaři!" A ukázal jsem mu pendrek. Jeho úsměv byl takový, jak by se asi usmála zmrzlá ryba. Jeho dlouhé bledě ruce udělaly pár gest nad psacím stolem, jako by to létali nemocní motýli. Jedna ruka se snažila dostat k postrannímu šuplíku.

Pokoušel se promluvit. "Byl jste velice nemocný, pane. Velice nemocný. Nemohl bych doporučit –"

Práskl jsem pendrekem do té jeho putující ruky. Stáhla se zpátky jako slimák na horkém kameni. Prohlásil jsem: „Já jsem nebyl nemocný, bachaři! Jenom dopovaný, dali jste mi bez mého vědomí a souhlasu pořádnou dávku drog. Všecko, co chci, je dostat se ven, a krápet čisté whisky. Sem s ní."

Chabě zahýbal prsty. "Jsem doktor Sundstrand," řekl. "Tohle je soukromé sanatorium – ne vězení."

"Whisky!" zakrákoral jsem. "Sem s ní! Pěkná soukromá cvokárna! Spíš báječná zločinecká peleš! Whisky!"

"V lékárnice," přiznal uštvane a zalapal po dechu.

"Dej ruce za hlavu!"

"Bojím se, že toho budete litovat." A dal ty ruce za hlavu.

Sel jsem k vzdálenějšímu konci psacího stolu, otevřel to šuple, kam chtěla jeho ruka dosáhnout, a vytáhl jsem automatickou pistoli. Odložil jsem pendrek a obešel stůl k lékárnice na zdi. Byla tu půllitrovka nejméně čtyřleté bourbonské whisky a tři sklenice. Vzal jsem si dvě.

Do obou jsem nalil. "Ty nejdřív, bachaři!"

"Já – já nepiju. Jsem naprostý abstinents," zamumlal a držel ruce pořád za hlavou.

Popadl jsem znovu pendrek. Rychle spustil ruce a lokl si z jedné sklenice. Dával jsem na něj pozor. Nezdálo se, že by mu to ublížilo. Přičichl jsem ke své sklenici, a potom jsem ji vypil. Dal jsem si ještě další, pak jsem strčil láhev do kapsy svého saka.

"Fajn," pronesl jsem. "Kdo mě sem uložil k přezimování? Vysyp to, a hned! Pospíchám."

"No – samozřejmě policie."

"Jaká policie?"

Přihrbil na židli ramena. Vypadal, že se cítí mizerně. "Policista jménem Galbraith to podepsal jakožto svědek podávající stížnost. Přesně jak to zákon předpisuje. Ujišťuju vás. Je to důstojník."

"Odkdy pak se může policajt podepsat jako svědek podávající stížnost, když jde o přijetí na psychiatrii?"

Neřekl ani bé.

"Kdo mi dával drogy ze začátku?"

"Nevím. Předpokládám, že šlo o dlouhodobé léčení."

Ohmatal jsem si bradu. "Celé dva dny," řekl jsem. "Škoda, že mě neumlátili pendrekem. Hrozilo by vám mň malérů do budoucnosti. Tak ahoj, bachaři!"

"Pokud odtud odejdete," namítl tenkým hláskem, "tak vás okamžitě zavřou."

"Ne jenom za to, že odcházím," podotkl jsem tiše.

Když jsem odcházel, měl ještě pořád ruce za hlavou.

Na domovních dveřích byl kromě zámku i řetěz a zástrčka. Nikdo mi však nezabránil, a ani se nesnažil zabránit, abych je otevřel. Prošel jsem velkým, staromódním krytým vchodem a vyšel ven na širokou cestu lemovanou květinami. Na tmavém stromě zpíval drozd. Do ulice byl plot z bílých látek. Byl to rohák Devětadvacáté a Descansa.

Prošel jsem kolem čtyř bloků na východ k zastávce a čekal na autobus. Nestrhl se žádný poplach, nepátral po mně žádný policejní hlídkový vůz. Autobus přijel a já s ním odjel dolů do města, šel jsem do páry a dal si parní lázeň, skotský střik, masáž, holení, a taky zbytek whisky.

Pak jsem dostal hlad. Pojedl jsem a šel do hotelu, který jsem neznal; zapsal jsem se pod falešným jménem. Bylo půl dvanácté. Místní plátek, který jsem četl při další porci whisky s vodou, mě informoval, že jakýsi doktor Richard Sharp, který byl nalezen v prázdném, ale zařízeném domě na Carolina Street, pořád působí policii fůru starostí. Doposud nemají žádnou stopu vedoucí k vrahovi.

Datum v záhlaví novin mě informovalo, že mi ze života bylo bez mého vědomí a souhlasu odcizeno víc než osmačtyřicet hodin.

Šel jsem do postele, měl jsem příšerné sny a probudil se zmáčený chladným potem. Byly to poslední dozvuky toho, co jsem prodělal. Ráno jsem už byl jako rybička.

6.

Policejní náčelník Fulwider byl pořizek, obtloustlá těžká váha s roztěkanýma očima a takovým odstínem zrzavých vlasů, který je skoro růžový. Měl je ostříhané velice nakrátko a mezi růžovými vlásy se mu leskla růžová pleška. Měl na sobě žlutohnědý flanelový oblek s našívanými kapsami a štěpováním, střížený tak, jak to každý krejčí nedokáže.

Podal si se mnou ruku, natočil si židli stranou a zkřížil nohy. Ukázal mi tak francouzské flórové ponožky, pár po třech až čtyřech dolarech, i ručně dělané anglické boty za patnáct až osmáct dolarů, pokud to kupoval se slevou.

Říkal jsem si v duchu, že se asi bohatě oženil.

"Á, Carmady," prohodil, když přes skleněnou desku svého psacího stolu sahal po mé vizitce. "S dvěma ,a', že ano? Jdete kvůli nějakému případu?"

"Mám sám menší malér," odpověděl jsem. "Vy to můžete napravit, pokud chcete."

Vypjal hrud', mávl růžovou rukou a snížil hlas o několik stupňů.

"Maléry," řekl, "jsou něco, čeho si naše malé městečko ani moc neužije. Naše městečko je malé, ale čistounké jako klícka. Koukám z okna na západ a vidím Pacifik. Nic nemůže být čistší. Směrem na sever zas vidím Arguello Boulevard a předhoří. Na východě je ta nejznamenitější, třebaže malá obchodní čtvrť, jakou byste si mohl přát, a kromě toho přímo ráj dobře udržovaných domků a zahrad. Na jihu – kdybych měl taky okno na jih, což nemám – bych viděl ten

nejbáječnější malý přístav pro jachty, ano, ten nejbáječnější přístav pro jachty, který na světě existuje."
"Svoje maléry jsem si přinesl s sebou," opáčil jsem. "Totiž aspoň některé. Zbytek už odkráčel napřed. Abyste tedy věděl, jedna dívka jménem Isobel Snareová utekla z domova někam do velkoměsta a jejího psa viděli tady. Psa jsem našel, ale lidi, co ho měli, mi způsobili řadu trablů, aby mě odrovnali."
"Opravdu?" zeptal se náčelník roztržitě. Obočí se mu na čele málem setkal. Nebyl jsem si jist, jestli si já utahuju z něho, anebo on ze mě.
"Otočte klíčem ve dveřích, ano?" požádal mě. "Jste mladší než já."
Vstal jsem, otočil klíčem, pak jsem se znovu posadil a vytáhl cigaretu. Mezitím položil náčelník na stůl sympaticky vyhlížející láhev a dvě štamprlátka i hrst kardamomových semen.
Napili jsme se, náčelník rozlouskl tři nebo čtyři semena, žvýkali jsme je a koukali jeden na druhého.
"Povídejte mi o vašich trablech," vyzval mě pak, "teď už je můžu vnímat."
"Slyšel jste někdy o chlapíkovi, kterému se říká Farmář Saint?"
"Jestli jsem slyšel?" Poklepal na desku stolu, až kardamomová semena poskakovala. "Pročpak asi je na toho chlapa vypsána odměna tisíc dolarů? Vyloupení banky, co?"
Přikývl jsem a snažil se nenápadně vyhnout jeho pohledu. "Pracuje se sestrou. Ta se jmenuje Diana. Oblíkají se jako vesničané, přepadávají na malých městech banky – státní banky. Proto mu říkají Farmář Saint. I na tu jeho sestru je vypsána odměna tisíc dolarů."
"To si pište, že bych tomuhle párku moc rád poklepal na rameno," řekl náčelník pevně.
"Tak proč to propánahoha neuděláte?" zeptal jsem se ho.
Nevytěhl z kůže, ale otevřel pusku tak, až jsem se lekl, že mu dolní čelist spadne do klína. Vytřeštil oči jako loupaná vejce. Tenouká stružka slin se mu objevila v tučném ústním koutku. Zavřel ústa s veškerou rozvážlivostí bagru.
Pokud to byl čin, byl to velký čin.
"Řekněte to ještě jednou," zašeptal.
Otevřel jsem složené noviny, které jsem měl s sebou, a ukázal mu na jeden odstavec.
"Všimněte si zprávy o mrtvém Sharpovi. Váš zdejší plátek v té věci moc nezpracoval. Sdělují, že kdosi neznámý zavolal k vám na oddělení, vaši mládenci vyjeli a našli v prázdném domě mrtvolu. Banda mamlasů! Byl jsem tam já, byl tam Farmář Saint i jeho sestra. Vaši poldové tam byli právě v době, kdy jsme tam byli i my."
"Zrada!" vykřikl znenadání. "Zrádci na oddělení!" Obličej měl teď šedivý jako mucholapka nacucaná otrušíkem. Roztřesenou rukou nalil dvě další štamprlata.
Teď bylo na mně, abych louskal kardamomová semena.
Náčelník schoval svoji sklenku kamsi dolů a zprudka sáhl po telefonu, který měl na psacím stole. Zachytil jsem jméno Galbraith. Šel jsem a dveře zase odemkl.
Nečekali jsme moc dlouho, ale zase dost dlouho na to, aby si náčelník dal dvě další štamprlata. Barva ve tvářích se mu tím vylepšila.
Potom se otevřely dveře a hromotlucký červenolící polda, který mě onehdy praštil pendrekem, veplul dovnitř s dýmkou v zubech a s rukama v kapsách. Ramenem zabouchl dveře a nedbale se o ně opřel.
"Ahoj, seržo!" řekl jsem.
Podíval se na mě, jako kdyby mě strašně rád kopl do obličeje, a pomalu, aby si to mohl vychutnat.
"Policejní odznak!" řval tlustý náčelník. "Odznak! Polož ho sem na stůl! Máš vyhazov!"
Galbraith pomalu přešel až k psacímu stolu a s loktem opřeným o desku dal obličej tak třicet centimetrů od náčelníkova nosu.
"Proč ten povyk?" zeptal se huhňavě.
"Měl jsi Farmáře Sainta v rukou a nechal jsi ho pláchnout," křičel náčelník. "Ty a ten trouba Duncan. Nechali jste ho, aby vám do břicha zapíchl brokovnici a odkráčel. Jste vyřízení! Máte padáka. Pro vás už je zde jen tolik práce jako pro ostříci v konzervě. Sem s odznakem!"
"Farmář Saint? Ztraceně, kdo je to?" zeptal se Galbraith nevzrušeně a vyfoukl kouř z dýmky náčelníkovi rovnou do obličeje.
"On to neví!" zaskučel náčelník směrem ke mně. "On to neví! S takovým materiálem já musím pracovat."
"Co tím míníte – pracovat?" zeptal se Galbraith nedbale.
Tlustý náčelník vyskočil, jako by ho píchla včela do špičky nosu. Pak sevřel masitou ruku v pěst a uhodil do Galbraithovy čelisti něčím, co vypadalo jako buchar. Galbraithova hlava se pohnula sotva o pár centimetrů.
„Tak tohle ne!“ ohradil se. "Můžete mi poškodit vnitřnosti, a co si pak oddělení počne?" Střelil pohledem po mně, a pak se zase zadíval na Fulwidera. "Mám mu to říct?"
Fulwider na mě koukal, aby zjistil, jak na mě celá ta komedie účinkuje. Otevřel jsem pusku dokořán a zatvářil se nechápavě jako farmářský kluk při hodině latiny.
"Jo, pověz mu to," zabručel a protřepal si kotníky prstů.
Galbraith položil tlustou nohu přes roh psacího stolu, rychle uhasil svou dýmčičku, sáhl po whisky a nalil si sám do šéfovy sklenice. Napil se, otřel rty a zašklebil se. Když se šklebil, měl ústa otevřená tak, že by mu do nich mohl dentista ponořit obě ruce až po lokty.
"Když jsme s Duncanem vnikli do domu," řekl klidně, "ležel jste na podlaze tuhej a ten čahoun se nad váma nakláněl se zabíjákem. Ta holka seděla na sedátku u okna s hromadou novin a papírů kolem sebe. Čahoun na nás hned začal chrlit jakýsi historky vycucaný z prstu, když vtom někde vzadu začne skučet pes, my zíráme, kde je, a holka zatím vyball z novin krátkou pušku, dvanáctku, a ukazuje nám ji. Co teda můžeme dělat, než být jako mílius? Ona se chybit nemohla, ale my jsme to mohli schytat. A čahoun začne tahat z kalhot další bouchačky, svážou nás a strčí do komory, kde je tolik

chloroformu, že by nás to uklidnilo i bez provazů. Po chvíli slyšíme, že ve dvou fářech odjíždějí. Když se zbavíme pout, ten ztuhlej chlápek na podlaze pořád leží, jako by mu tam všechno patřilo. Takže pro novináře si něco vycucáme z prstu. Pořád ještě nemáme žádný novou informaci. Jak se to rýmuje s tím, co zas víte vy?"

"Docela dobře," sdělil jsem mu. "Pokud se pamatuju, ta ženská sama volala pro nějaké poldy. Ale můžu se mýlit. Zbytek se shoduje v tom, že jsem ležel na podlaze, jak jsem to schytl pendrekem, a nevěděl jsem o světě ani zbla." Galbraith se na mě zadíval zlýh pohledem. Náčelník pozoroval svůj palec.

"Když jsem přišel k sobě," pokračoval jsem, "byl jsem v soukromé cvokárně na Devěťadvacáté ulici, soukromě léčený drogami a kořalkou s drogami. Sekyrovat mě chlápek, který se jmenuje Sundstrand. Byl jsem tak zřízený a nacpaný drogami, že jsem mohl být Rockefellerův oblíbený niklák, co se chce sám roztočit."

"Ten Sundstrand." podotkl Galbraith těžce. "Ten chlápek nás už dlouho souží jako blecha v kalhotách. Máme jít a dát mu pár na pamětnou, šéfe?"

"Hotovka je, že Farmář Saint do toho Carmadyho dostal," pronesl Fulwider vážně. "Takže tu asi je nějaká spojitost. Řekl bych, že ano, a vzal bych Carmadyho s sebou. Chcete jít?" zeptal se mě.

"Mám?" řekl jsem srdečně.

Galbraith se podíval na láhev whisky. "Na toho Sainta i na jeho ségru je vypsána odměna tisíc dolarů na každého," poznamenal opatrně. "Jestli je seberem, jak se potom rozdělíme?"

"Mě vynecháte," odušil jsem. "Já dostávám zapláceno přímo od zákazníka plus výdaje."

Galbraith se opět ušklíbl. Pohupoval se na podpatcích a šklebil se přitom s nelíčenou srdečností.

"Prima primissima! Dali jsme vaše auto dolů do garáže. Nějaký Japončík kvůli němu telefonoval. Tak si je teď vezmem a pojedeme spolu – vy a já."

"Možná byste měli vzít ještě někoho s sebou – na pomoc," ozval se náčelník pochybovačně.

"Ale kdepak. My dva na to stačíme ažaž. Ten čmuchal dost vydrží, jinak by už vůbec nechodil."

"No dobrá," řekl náčelník zvesela. "A teď se na to krapet napijem."

Ale byl pořád ještě nějak vyvedený z míry. Zapomněl na kardamomová semena.

7.

Za denního světla to byl půvabný kout světa. Před průčelními okny vytvářely nažloutle růžově begónie jednolitý celek a macešky zase kulatý koberec kolem kořenů akácie. Purpurová popínavá růže pokrývala mřížoví na jedné straně domu, bronzově zelený kolibřík jemně oštipoval hrachory, kterých tu rostla spousta podél zdi garáže.

Vypadalo to zde jako domov trvale usazené manželské dvojice, která si vybrala pobřeží oceánu, aby zde ve stáří užila co nejvíc slunce.

Galbraith plívl na stupátko mého auta, vyklepal si dýmku, cinkl, aby otevřeli bránu, s dupáním prošel po cestičce a přitiskl palec na tlačítko vkusného měděného zvonku.

Čekali jsme. Ve dveřích se otevřelo zamřížované okénko a pod naškrobeným čepečkem, jaký nosí ošetřovatelky, se tam ukázal dlouhý nažloutlý obličej.

"Otevřete! Policie!" houkl hromotlucky Galbraith.

Zařinčel řetěz, spadla zástrčka. Dveře se otevřely. Ošetřovatelka byla ženská kolem stopětaosmdesáti centimetrů, s dlouhými pažemi a velkýma rukama, ideální spolupracovnice pro výslech právem útrpným. S jejím obličejem se teď cosi stalo, viděl jsem, že se usmívá.

"Vida, pan Galbraith," šveholila hlasem vysokým i hrdelním současně. "Jak se máte, pane Galbraith? Chcete vidět pana doktora?"

"Jo, a hodně rychle," zahučel Galbraith a rázoval za ní.

Prošli jsme halou. Dveře kanceláře byly zavřené. Galbraith je kopnutím otevřel. Šel jsem mu v patách a obrovitá sestra cupitala za mnou.

Doktor Sundstrand, naprostý abstinents, si dával ranního frťánka z čerstvě načaté litrové láhve. Tenké vlasy měl spleené a sknoceně potem, kostnatá maska jeho obličeje byla popsána vráskami, které tam ještě včera večer nebyly. Spěšně odtrhl ruku od láhve a usmál se na nás úsměvem zmrzlé ryby. Spustil podrážděné: "Co je? Co je? Myslím, že jsem dal příkazy –"

"Eh, sklápnete," řekl Galbraith a přistrčil si židli blíž k psacímu stolu. "Odchod, sestro."

Sestra ještě cosi zašvitořila a zmizela ve dveřích. Dveře se zavřely. Doktor Sundstrand vypadal jako hromádka neštěstí. Očima přejel můj obličej odshora dolů.

Galbraith položil na psací stůl oba lokty a podepřel si pěsti nakynulý podbradek. Upřeně, nenávislně pohlížel na doktora, který se div nepropadl hanbou.

Po chvíli – zdálo se skoro nekonečná – se zeptal téměř tiše: "Kdepak je Farmář Saint?"

Doktor vytřeštil oči. Ohryzek mu divoce poskakoval ve výstřihu bílého pláště. Zelenavé oči se začaly plnit zběsilou zlobou.

"Žádný vejmluvy!" řval Galbraith. "Víme všechno o těch vašich čachrech se soukromým sanatoriem, o tom, jak jste tady ukeřoval zločince, o drogách a ženskéch. Udělal jste botu navíc, když jste tady násilím držel tohoto šerloka, co je z velkého města. Tentokrát vám vaše velká zdejší ochrana nic nepomůže. Tak ven s tím, kde je Saint? A kde je ta holka?" Docela náhodou jsem si vzpomněl, že jsem se o Isobel Snareové před Galbraithem ani slovem nezmínil – pokud minil právě ji.

Ruka doktora Sundstranda těžce klesla na psací stůl. Čirý údiv jako by přidal k jeho strachu i poslední kapku ohromení.

"Kde jsou?" řval opět Galbraith.

Dveře se otevřely a hromotlucky sestra sem znovu vpadla. "Pane Galbraith, pacienti čekají. Prosím, nezapomeňte na

pacienty, pane Galbraith!"

"Jděte se vycpat!" houkl na ni Galbraith přes rameno.

Zůstala stát ve dveřích. Sundstrand konečně našel v hrdle hlas, ale byl to víc šepot nežli hlas. Řekl unaveně: "Jako byste to nevěděli."

Pak jeho roztrášená ruka zapadla do kapsy pláště a vynořila se s lesklou pistolí. Galbraith sebou mrskl stranou, svezl se ze židle. Doktor na něho dvakrát vystřelil a dvakrát se minul. Sáhl jsem také pro pistolí, ale nevytáhl ji. Galbraith se na podlaže smál a jeho velká pravačka, která vklouzla do podpaží, se vynořila s lugerem. Vypadal přesně jako můj luger. Vystřelil jenom jednou.

V doktorově dlouhém obličejí se nic nezměnilo. Neviděl jsem, kam ho kulka zasáhla. Hlava mu poklesla a udeřila o psací stůl, bouchačka s třeskem dopadla na podlahu. Ležel bez hnutí s tváří na desce stolu.

Galbraith zamířil na mě a povstal z podlahy. Znovu jsem se zadíval na tu jeho pistolí. Byl to docela určitě můj luger.

"Moc prima způsob, jak získat informace," podotkl jsem zbytečně.

"Ruce hezky dolů, šerloku. Nechtějte si se mnou zahrávat."

Spustil jsem ruce. "Mazané," uznal jsem. "Předpokládám, že celé tohle divadýlko bylo předem připravené, abyste nahnal strach doktorovi."

"Střílel snad první, ne?"

"Jo," řekl jsem chabě, "střílel první."

Sestra se šinula podél zdi ke mně. Od okamžiku, kdy Sundstrand vyrukoval s bouchačkou, neproncsla ani slůvko. Byla už skoro u mě. Najednou, bohužel až moc pozdě, jsem si všiml mohutných kloubů na její veliké pravačce i chloupků na hřbetu ruky.

Uskočil jsem, ale ne dost daleko. Silný úder jako by mi rozdrtil hlavu. Narazil jsem na zeď, kolena rozklepaná a mozek pracující na plné obrátky, jak zabránit své vlastní ruce, aby nechňapla po pistolí.

Vzpřímil jsem se. Galbraith po mně jizlivě zamžoural.

"To zrovna není moc vkusné," poznamenal jsem. "Pořád ještě držíte mého lugera. Takové manýry kazí vzájemnou spolupráci, nemyslíte?"

"Vidím, že tě cosi napadlo, šerloku."

"Kristepane," řekla švitořivá sestřička v pauze, která nastala, "ten chlápek má čelist naběhlou jako sloní tlapa. Krucinál, málem jsem si o něj roztržila kotník."

Z Galbraithových očíček koukala smrt. "A co nahoře v poschodí?" zeptal se sestry.

"Včera večer všichni vypadli. Mám ho praštit ještě jednou?"

"Proč? K tý své bouchačce se nedostane a pro tebe, dítě, by to byla zbytečná námaha, má moc tvrdý kosti. Na toho platí jenom kulka."

"Na tuhle práci byste se měla, holčičko, dvakrát denně holit," podotkl jsem.

Sestřička se zašklebila a strhla naškrobený čepeček i blondátou paruku, šikmo nasazenou na kulaté hlavě. Vytáhla – či spíš vytáhl – bouchačku skrytou pod bílým ošetřovatelským stejnokrojem.

"Bylo to v sebeobraně, víš?" obrátil se ke mně Galbraith. "Ty ses popral s doktorem, ale on střílel první. Bud' hodnej, a já s Duncanem se pokusíme rozpomenout se na to takhle."

Levačkou jsem si třel čelist. "Poslyšte, seržo. Mám smysl pro humor a dovedu přijmout vtip stejně dobře jako kdokoli jiný. Praštil jste mě obuškem v domě na Carolina Street a slovem jste se o tom nezmínil. Já taky ne. Představoval jsem si, že k tomu máte důvody a že byste mě v pravý čas dostal na lopatky. Možná dokážu ty důvody uhodnout. Myslím, že víte, kde je Saint, anebo na to snadno kápnete. Saint ví, kde je malá Snareová, protože má jejího psa. Snažme se z toho vytřískat ještě něco málo pro nás oba."

"My už svůj díl máme, pitomče. Slíbil jsem doktorovi, že tě přivedu zpátky a nechám ho, aby si s tebou poláškoval."

Tady Duncana jsem navlíkl do tyhle sestřičkovské nádhery, aby tě doktorovi předvedl. Ale to on, doktor, byl kořist, kterou jsme chtěli dostat."

"Dobrá," řekl jsem. "A co z toho budu mít já?"

"Možná o krapánek delší život."

"Jo," kývl jsem. "Nemyslete si, že vás tahám za nohu – ale koukněte na to malé okýnko ve zdi za vámi."

Galbraith se nepohnul ani ode mne neodtrhl pohled. Ošklivý pošklebek mu zkřivil rty.

Duncan, představitel ženské role, ten se podíval – a zařval.

Malé čtverhranné barevné okénko vysoko v rohu zadní stěny se potichu rozlétlo. Díval jsem se přes Galbraithovo ucho přímo na ně, přímo do černé hlavně automatu opřeného o parapet, do dvou tvrdých černých očí za automatem.

A hlas, který jsem naposledy slyšel, jak chlácholí psa, pronesl: "Co takhle pustit tu bouchačku na zem, sestří? A ty tam u psacího stolu – zvedni pracky!"

8.

Galbraithova velká ústa zalapala po dechu. Pak se celý jeho obličej stáhl, policajt sebou škubl a jeho luger tvrdě, ostře štěkl.

Jakmile automat spustil, padl jsem na podlahu. Galbraith se zhroutil vedle psacího stolu a dopadl na záda. Z úst a nosu mu vytékala krev, nohy měl divně zkroucené.

Policajt v uniformě ošetřovatelky zbledl jako jeho naškrobený čepec. Jeho bouchačka spadla na podlahu. Ruce se snažily dosáhnout ke stropu.

Zavládlo podezřelé, ohromené ticho. Bylo cítit dým střelného prachu. Farmář Saint ze svého vyvýšeného místa u okénka cosi říkal někomu dole před domem.

Otevřely se dveře, pak se nehluchně zavřely a halou zazněly chvatné kroky. Dveře naší místnosti se ze široka rozlétly. Diana Saintová vešla, v každé ruce automatickou pistolí. Vysoká, hezká žena, tmavovlasá, elegantní, s furiantsky nasazeným černým kloboukem a s rukavičkami na ruku držících pistole.

Vstal jsem z podlahy, ruce tak, aby na ně viděla. Aniž se podívala vzhůru k okénku, zavolala tam: "V pořádku, Jerry. Udržím je."

Saintova hlava, ramena i jeho automat zmizely z rámu okénka a místo nich se objevila modrá obloha i tenké, vzdálené větve vysokého stromu.

Ozvalo se žuchnutí, jako by něčí nohy seskočily ze žebříku na dřevěnou verandu. V místnosti, kde jsme byli, jsme strnuli jako sochy, dvě z nich povalené.

Někdo se nakonec musel pohnout. Situace ústila k dvěma dalším vraždám. Ze Saintova hlediska to nemohlo vést jinam. Musel si to zde vyčistit.

Opakovaný vtip už nebývá vtip. Chtěl jsem opakovat trik z dřívějšího. Pohlédl jsem přes Dianino rameno, zatvářil se tvrdě a ochraptěle promluvil: "Ahoj, Miku! Jdeš právě včas!"

Samozřejmě na to neskočila, ale naštvalo ji to. Celá ztuhla a střelila po mně z pravé pistole. Na ženu to byla velká zbraň a poskočila ji v ruce. Vystřelila i druhá. Neviděl jsem, kde kulky skončily. Vrhel jsem se pod pistole a ramenem vrazil Dianě do stehna. Diana se smekla nazad a udeřila hlavou o zárubeň dveří. Nebyl jsem příliš ohleduplný, protože jsem ji chtěl vyrazit pistole z rukou. Kopancem jsem dveře zavřel, sáhl a prudce otočil klíčem, a pak jsem honem honem uhýbal před střevícem s vysokým podpatkem, který mi mohl důkladně rozbít nos na maděru.

"No nazdar," řekl Duncan a rychle sáhl pro svou pistolí na podlahu.

"Dávej si pozor na to okýnko, jestli chceš zůstat naživu," zavřel jsem na něho.

Pak jsem se octl za psacím stolem a odtahoval jsem telefon od mrtvolky doktora Sundstranda, odtahoval jej tak daleko ode dveří a z jejich dosahu, jak jenom mi to dovozovala šňůra. Ležel jsem na podlaze, telefon na břiše, a začal jsem vytáčet číslo.

Dianiny oči se při plném vědomí upřely na telefon. Poznala, oč jde, a zaječela: "Dostali mě, Jerry! Dostali mě!"

Když jsem řval do ucha omrzelému seržantovi – ouřadovi, co se tu děje, začaly kulky z automatu Jerryho Santa trhat dveře na kusy. Kousky omítky a dřeva létaly jako facky na irské svatě. Kulky škubaly tělem doktora Sundstranda, jako by se v zimním třasu vracel zpátky do života. Odhodil jsem telefon, popadl Dianiny bouchačky a začal jsem pálit do dveří z naší strany. Velikou štěrbinou jsem zahlédl látku. Střelil jsem do ní.

Nemohl jsem vidět, co dělá Duncan. Pak jsem to poznal. Střela, která nemohla být vypálena za dveřmi, zasáhla Dianu Saintovou přesně do špičky brady. Zhroutila se znovu na zemi a zůstala už ležet.

Další střela, která neprolétla dveřmi, zasáhla můj klobouk. Překulil jsem se a zařval na Duncana. Jeho pistole opsala oblouk, sledovala mě. Vřel jako zvíře. Zařval jsem znovu.

Na ošetřovatelském stejnokroji se vysoko na hrudi v úhlopříčné čáře objevily čtyři kulaté červené skvrny. Rozšířily se i v tak kratičké chvíli, než Duncan dopadl na zem.

Potom se kdesi ozvala siréna. Byla to moje siréna, blížila se ke mně, sílila.

Automat přestal střílet, do dveří kopl čísi noha. Otřásl se, ale zámek držel. Vypálil jsem do nich další čtyři rány, hezky daleko od zámku.

Siréna zněla hlasitěji a hlasitěji, Saint musel pryč. Slyšel jsem jeho kroky, jak běží halou. Práskly dveře. Někde venku v uličce nastartoval motor. Jeho dunění nebylo tak dobře slyšet, protože blížící se siréna ho přehlušovala až do crescenda.

Připlazil jsem se k Dianě a hleděl na krev v jejím obličejí, ve vlasech i na krvavá místa vpředu na jejím plášti. Dotkl jsem se její tváře. Pomalu otevřela oči, jako by jí víčka příliš tížila.

"Jerry –" zašeptala.

"Je mrtvý," zalhal jsem krutě. "Kde je Isobel Snareová, Dianó?"

Oči se zavřely. Na tvářích se zaleskly slzy, slzy umírající.

"Kde je Isobel, Dianó?" naléhal jsem. "Buďte slušná a povězte mi to. Nejsem polda. Jsem její přítel. Povězte mi to přece, Dianó."

Vložil jsem do svých slov všechnu něhu i smutek, které ve mně byly.

Oči se pootevřely. A znovu se ozval šepot: "Jerry –" Ale pak umkl a její oči se zavřely. Rty se však ještě jednou pohnuly a vydechly slovo, které znělo jako "Monte".

A to bylo vše. Zemřela.

Pomalu jsem vstal a naslouchal ječení sirény.

9.

Už se připozdívalo a ve vysoké úřední budově naproti v ulici se už tu a tam objevovala světla. Byl jsem ve Fulwiderově kanceláři celé odpoledne. Vyprávěl jsem svou historku snad dvacetkrát. Všechno, co jsem řekl, byla pravda.

Poldové se tu pořád střídali – hoši z balistického i daktyloskopie, z kartotéky, zapisovatelé, půl tuctu městských ouřadů, dokonce i jeden dopisovatel z Associated Press. Tomu se nelíbila zpráva upravená pro tisk, a taky to řekl.

Thustý náčelník byl upocený a podezřívavý. Sako si svlékl, košili měl v podpaží černou od potu a krátké zrzavé vlasy se mu kudrnatily, jako by byly ožehnuty. Protože netušil, jak moc nebo málo vím, neodvažoval se na mě útočit. Všechno, co mohl dělat, bylo, že na mě řval a na střídačku zas fňukal a mezitím se mě snažil opít.

Pomalu jsem začínal být nalíznutý a líbilo se mi to. "Nikdo mi neřekl ani slovo!" kvílel ke mně náčelník už postě.

Vypil jsem dalšího panáka, spráskl ruce a zatvářil se pitomě. "Už ani slovo, náčelníku," řekl jsem se slavnostní vážností.

"Já jsem chlapík, který by vám všechno vyklopil. Ti druzí umřeli moc kách."

Chytl se za čelist a pohyboval s ní. "Náramná psina," poškleboval se ironicky. "Na podlaze čtyři mrtvoly, a vy nemáte ani škrábnutí."

"Já jsem byl ten jediný," řekl jsem, "kdo na té podlaze ležel ještě zdravý, dokud to mělo smysl."

Chytl se za pravé ucho a tahal se za ně. "Byl jste tu tři dny," burácel. "Za ty tři dny jsme tu měli víc zločinů než za celé tři roky před vaším příchodem. To není lidské. To musí být jen strašnej sen!"

"Nemůžete dávat vinu mně, náčelníku," bručel jsem. "Do vašeho města jsem přijel hledat jedno děvče. Ještě pořád je hledám. Neporadil jsem Saintovi ani jeho sestře, aby se skrývali právě tady. Když jsem mu přišel na stopu, řekl jsem vám to, což vaši vlastní poldové neudělali. Nezasťfelil jsem doktora Sundstranda dřív, než jste se od něho mohl něco dozvědět. A pořád ještě nemůžu přijít na to, proč tam byla nastrčená ta přestrojená sestřička."

"Já taky ne," skučel Fulwider. "Ale k mé práci patří vyšetřit celou tu střelenici, plnou mezer a slabin. Při všech šancích, které mám, bych nejlíp udělal, kdybych šel radši na ryby."

Vypil jsem dalšího frťana a vesele jsem škytl. "Tohle neříkejte, náčelníku," žádal jsem ho. "Jedním vrzem jste vyčistil celé město, a můžete v tom pokračovat. Tohle byl akorát přízemní míč, který se špatně odrazil."

Vydal se na obchůzku kolem kanceláře a snažil se prorazit díru do zdi vzadu, potom se znovu vrhl na svou židli. Divoce po mně blýskl očima, hrábl po láhvi s whisky, ale nedotkl se jí – jako by mu mohla mnohem víc prospět, octne-li se v mém žaludku.

"Udělám s vámi dohodu," zavrčel. "Vrátíte se zpátky do San Angela a já zapomenu, že vaše pistole odbouchla doktora Sundstranda."

"Není to zrovna nic pěkného, co tu říkáte člověku, který se snaží poctivě si vydělat na živobytí, náčelníku. Vy přece víte, jak se stalo, že to byla zrovna moje bouchačka."

Na okamžik byl jeho obličej znovu šedý. Měřil si mě, jako by chtěl znát moje míry na rakev. Pak ho zlost přešla, praskl do stolu a řekl srdečně: "Máte pravdu, Carmady. Copak bych to mohl udělat? Vždyť vy pořád ještě hledáte to děvče, vidíte? Dobrá, vrátíte se do hotelu a trochu si odpočinete. Já budu dnes večer na případu pracovat a zítra dopoledne se uvidíme."

Vypil jsem ještě krapet whisky, totiž všechno, co na dně láhve zbylo. Bylo mi fajn. Dvakrát jsem si s ním potřásl rukou a vykráčel jsem z jeho kanceláře. Po celé chodbě prudce vzplanuly blesky fotografií.

Sešel jsem po schodech radnice a podél postranní zdi k policejní garáži. Můj modrý chrysler byl zase doma. Provětral jsem si hlavu, až z ní whisky vyprchala, sjel jsem vedlejšími ulicemi k mořskému pobřeží a pak jsem kráčel po širokém betonovém chodníku k dvěma zábavním podnikům na promenádě a ke Grandhotelu.

Začínalo se šefit. Na promenádě se objevovala světla. Na malých jachtách směřujících do přístavu ke kotvišti za vlnolamem se rozsvěcovala na vrcholech stěžňů světla. V bílém stánku s rožněm stál jakýsi chlapík s dlouhou vidlicí a dráždil vůni opékaných vuřtů chřípí kolemjdoucích. "Zažeňte hlad, lidičky!" vyvolával. "Dobré hot dogy jsou tady! Zažeňte hlad!"

Zapálil jsem si cigaretu, stál a koukal na moře. Najednou se zčistajasna rozzářila kdesi daleko na moři světla velké lodi. Pozoroval jsem je, ale nehýbala se. Zamířil jsem k prodáváči hotdogu.

"Kotví tady?" zeptal jsem se a ukázal na loď prstem.

Vykoukl za roh svého stánku a opovržlivě nakrčil nos.

"K čertu, tohle je loď s hernou. Říkají tomu cesta do neznáma, protože nemají žádný přesný cíl. Jestli vám nestačí ti podvodníci v pavilónu Tango, zkuste tohle. Ano, pane, je to loď Montecito. Což takhle dát si jedno pěkný hot dog štěňátko?"

Hodil jsem mu na pult čtvrtáček. "Dejte si jedno sám," řekl jsem vlně. "Kdepak je tady stanoviště vodních taxíků?"

Neměl jsem s sebou bouchačku. Vrátil jsem se do hotelu pro rezervní.

Umírající Diana Saintová řekla "Monte".

Snad nestačila dokončit slovo "Montecito".

V hotelu jsem si lehl a usnul jsem, jako bych dostal narkózu. Bylo osm hodin, když jsem se probudil hladový jako vlk. Od hotelu jsem byl tajně sledován, ale ne zas moc daleko. Ovšem, tahle malá úhledná městečka nemají dost zločinů na to, aby se detektivové mohli stát dobrými stíny.

10.

Za čtyřicet centů to byla pěkně dlouhá jízda. Vodní taxík, starý motorový člun beze všech ozdob, klouzal mezi zakotvenými jachtami a obeplouval vlnolam. Zastihl nás příliv. Veškerá společnost, která tu byla se mnou kromě přísně vyhlízejícího chlápka u kormidelního kola, to byly dva zamilované párky, které si začaly ozobávat tváře, hned jak se snesla tma.

Díval jsem se zpět na světla města a snažil se moc nekrmit rybičky tam dole svou večeří. Zprvu porůznu roztroušené jednotlivé drobné diamanty se spojily a staly se diamantovým náramkem vystaveným ve výkladní skříni noci. Potom se změnil v jemně oranžově žlutou skvrnu nad vrcholem vlnobití. Člun pleskavě narážel na neviditelné vlny a odsakoval jako při surfování. Ve vzduchu se vznášela chladná mlha.

Kruhové světlíky v boku Montecita se zvětšily, člun opsal široký oblouk, naklonil se o pětáctýřicet stupňů a elegantně zastavil po straně jasně osvětlené plošiny. Motor přešel do chodu naprázdno a jen vystřeloval do mlhy.

Šikmooký mladík v přiléhavé modré špinavé kazajce a s gangsterským kukučem pomohl dívkám nahoru, přelétl jejich doprovod ostrým, hbitým pohledem a poslal je taky nahoru. Pohled, který uštědřil mně, mi o něm ledacos napověděl. Způsob, jak přešel rukou moje pouzdro s pistolí, mi o něm řekl ještě víc.

"Ne," pronesl tlumeně. "Ne."

Vystrčil bradu k taxikáři. Ten spustil přes kotevní úvazník krátkou smyčku, pootočil kormidlem a vylezl na můstek.

Postavil se mi za záda.

"Ne," vrnivě opakoval chlapík ve špinavé kazajce. "Na naši loď žádný bouchačky! Promiňte, pane."

"Je to součást mého oblečení," řekl jsem mu. "Jsem soukromý detektiv. Dám ji do úschovny."

"Promiň, kámo. Na bouchačky úschovnu nemáme. Dej si zpátečku."

Taxikář se mi zářezem zahákl pod pravou paži. Pokrčil jsem rameny.

"Zpátky do člunu," houkl pak. "Jsem vám dlužnej čtyřicet centů, pane. Jde se."

Vrátil jsem se zpět do člunu.

"Dobrá," spustil jsem na toho ve špinavé kazajce. "Když nechcete moje peníze, tak nechcete. Je to zatraceně divný způsob, jak jednat s návštěvníkem. Je to –"

Jeho kluzký, mlčenlivý úsměv bylo to poslední, co jsem spatřil, když vodní taxík vyplul a začal na zpáteční cestě brázdit vlny příboje. Z duše se mi protivilo opustit ten úsměv jen tak.

Cesta zpět mi připadala delší. Na taxikáře jsem nepromluvil a on nepromluvil na mě. Když jsem vystoupil na plošinu u mola, zabručel k mým zádům: "Až zase podruhé, šerloku, až nebudem mít tak napilno."

Půl tuctu pasažérů, čekajících, až budou moci nastoupit, na mě zůstalo koukat. Prošel jsem kolem nich, kolem dveří čekárny, a zamířil ke schodům na pevninu.

Zrzavý hromotluk, chlapisko ve špinavých teniskách, dehtem umazaných kalhotách a potřhaném modrém svetru, se u zábradlí napřimil a zlehka do mě vrazil.

Zastavil jsem se a zbystřil pozornost. Řekl tiše: "Co se děje, čmuchale? Žádnej kšeftík na ty zatracený lodi?"

"A musím odpovédět?"

"Jsem člověk, kterej dovede poslouchat."

"Kdo jste?"

"Říkejte mi Zrzku."

"Z cesty, Zrzku. Mám práci."

Smutně se usmál a dotkl se mého levého boku. "Pod tím lehkým oblekem je něco jako bouchačka," podotkl. "Chcete se dostat na palubu? To se může podařit, pokud je k tomu rozumný důvod."

"Kolik stojí ten rozumný důvod?"

"Padesátku. O deset víc, když mi zamažete člun od krve," dodal.

Vykročil jsem. "Pěťadvacet za cestu tam," promluvil kvapně. "Možná se nazpátek budete vracet s kamarádama, co?"

Popošel jsem od něho tak čtyři kroky, pak jsem se pootočil. "Ujednáno," řekl jsem a odkráčel.

Na konci osvětlené zábavní promenády zářil pavilón Tango, nacpaný k prasknutí i v tuto ještě časnou hodinu. Vešel jsem, opřel se o zeď a sledoval, jak na elektrickém ukazateli binga naskakuje vždy dvojice čísel. Pozoroval jsem i hráče karet, zřejmě patřícího k podniku, jak dává pod stolem znamení spoluhráči – strká do něj kolenem.

Vedle mne se objevil kdosi velký, kdosi v modrém. Ucítil jsem pach dehtu. Tichý, hluboký, smutný hlas pronesl:

"Potřebujete tam s něčím píchnout?"

"Hledám jedno děvče, ale poohlídnu se po něm sám. V jaké branži pracujete vy?" Nedíval jsem se přitom na něj.

"Jak to jde, tuhle dolar, tamhle dolar. Rád se najím. Bejval jsem polda, ale vyhodili mě."

Byl jsem rád, že mi to pověděl. "Asi jste chlapík, co řekne všechno na rovinu," odpověděl jsem a pozoroval přitom, jak hráč patřící k podniku posunuje svou kartu přes stůl s palcem zakrývajícím číslo i jak chlapík držící bank klade svůj palec právě na totéž místo a kartu zvedá.

Všiml jsem si Zrkova úšklebku. "Zřejmě si naše městečko prohlížíte zblízka. Tady vidíte, jak to zde chodí. Já mám člun, s kterým se můžu nenápadně dostat k lodi. A znám na lodi dveře pro nakládání, který umím otevřít. Občas tamtudy pro jednoho chlápka dopravuju zboží. Dole v podpalubí není moc lidí. Vyhovuje vám to?"

Vytáhl jsem peněženku, odpočítal pětadvacet dolarů a podal mu je, smotané v ruličce. Vklouzly do kapsy páchnoucí dehtem.

"Děkuju," řekl Zrzek tiše a odešel. Dal jsem mu malý náskok a vydal se pak za ním. Bylo snadné ho sledovat, protože i v davu čněl nade všemi.

Šli jsme až za přístav jachet i za druhou zábavní promenádu. Pak už světla ubývala a dav se zmenšoval, takže nakonec nikde nikdo nebyl. Krátké černé molo s čluny zakotvenými po celé jeho délce přečnívalo do vody. Sem Zrzek zamířil. Zastavil se skoro až na konci, u posledních příclí dřevěného žebříku. "Přivezu člun sem," oznámil mi. "Než se motor zahřeje, děláva někdy randál."

"Poslyšte," vzpomněl jsem si. "Musím zavolat jednomu chlapíkovi. Zapomněl jsem."

"To se dá zařídit. Pojd'te."

Šel po molu ještě kousek dál, zachrastil klíči na řetězu a otevřel visací zámek. Zvedl malé padací dveře, vytáhl telefon a přiložil si ho k uchu.

"Pořád ještě funguje," podotkl posměšně. "Zřejmě patří nějakým gaunerům. Jo, nezapomeňte zámek zase zavřít."

Mlčky se vnořil do tmy. Deset minut jsem naslouchal, jak voda naráží na piloty mola, jak občas ve tmě zakrouží racek. Potom kus odtud zarachotil motor a pár minut burácel. Nato nenadále utichl. Uplynula chvíle. U paty žebříku cosi zadunělo a hluboký hlas na mě zdola zavolal: "Hotovo."

Spěchal jsem zpátky k telefonu, vytočil číslo a chtěl mluvit s náčelníkem Fulwiderem. Odešel domů. Zavolał jsem jiné číslo a ozval se mi ženský hlas. Řekl jsem, že jsem z ústředí, a chtěl jsem náčelníka.

Znovu jsem čekal. Pak jsem uslyšel hlas tlustého Fulwide-ra. Zněl, jako by měl plnou pusou opečených brambor.

"Jo? Copak se nemůžu ani najíst? Kdo je to?"

"Carmady, šéfe. Farmář Saint je na Montecitu. Mrzí mě, že je to mimo vaši pravomoc."

Začal skučet jako divoch z pralesa. Zavěsil jsem, položil telefon zpět do přihrádky vyložené zinkovým plechem a dal

zase na dveře zámek. Sestoupil jsem po žebříku k Zrzkovi.

Jeho velký černý člun vyklouzl na olejovitou vodu. Plul úplně tiše a nehlučně, jen po straně se ozývalo pravidelné bubláni.

Světla města se opět změnila ve žlutou skvrnu nízko nad černou vodou, světlíky v boku lodi Montecito se opět zvětšovaly, jasněji zářily a jako kulaté oči obhlížely moře.

11.

Na boku lodi obráceném k moři nebylo žádné slavnostní osvětlení. Zrzek vypnul motor, zabočil obloukem pod převislou zád' a přitočil se ke kluzkému pancéřování lodi s tak povzneseným klidem, jako když člen klubu prochází hotelovou halou.

Vysoko nad námi se vynořily dvojité železné dveře, kousek vpředu před oslizlými články kotevního řetězu. Náš motorový člun slabě narážel na staré pancéřování Montecita a mořské vlny tu a tam pleskly o dno člunu pod našima nohama. Nade mnou se vztyčil veliký stín bývalého poldy. Stočené lano zakmitlo tmou, kdesi ve výši se o něco zachytilo a zase spadlo zpátky do člunu. Zrzek je napjal a omotal kolem čehosi na kapotě motoru.

Řekl tiše: "Sedí moc vysoko jako jezdec na stepplechase. Musíme vylízt po těch plátech nahoru."

Uchopil jsem kormidlo a udržoval špici člunu proti slizkému trupu. Zrzek sáhl po železném žebříku, nejasně se rýsujícím u boku lodi, cosi zamumlal a vyšvihl se vzhůru do tmy.

Tělo vzepřel do pravého úhlu, tenisky mu klouzaly po vlhkých kovových příčlích.

Po chvíli nade mnou cosi zaskřípělo a slabé žluté světlo prozářilo mlhu. Zablýskl jsem obrys těžkých dveří a Zrzkovu sehnutou hlavu.

Potom jsem vystoupil po žebříku já. Byla to dřina. S těžkým pohekáváním jsem se dostal do páchnoucího prostoru plného smetí, beden a sudů. Krysy prchaly z dohledu do tmavých koutů.

Zrzek přiblížil rty až k mému uchu: "Odtud se lehko dostanem ke kočičí lávce u kotelny. Budou topit v pomocném kotli, kvůli elektřině a horký vodě. To znamená, že je tam jeden chlápek. Toho si беру na starost. Posádka dělá taky nahoře, tam, co se točí prachy. Z kotelny vám ukážu větrací šachtu, kde nejsou mříže. Vede na palubu pro záchranný člun. A pak už máte volnou cestu."

"Určitě máte na palubě pár příbuzných," poznamenal jsem.

"Co vás napadá! Když se potloukáte po pláži, ledacos zjistíte. Možná mám blízko k partě, co se chystá tyhle starý necky zlikvidovat. Vráťte se rychle?"

"Tam na palubě pro záchranné čluny by mě to mohlo pěkně spláchnout do moře," usoudil jsem. "Tu máte." Vylovil jsem z peněženky několik bankovek a podal mu je.

Potřásl rzravou hlavou. "Hm, hm. To je za zpáteční cestu."

"Předplácím si ji," řekl jsem. "I když ji třeba nepoužiju. Vemte si ty prachy, dřív než se rozbrečím."

"Dobrá – děkuju, kamaráde. Jsi správný chlap."

Procházel jsem mezi bednami a sudy. Žluté světlo sem padalo z průchodu na druhé straně a my jsme mířili stejným směrem k úzkým železným dveřím. Vedly ke kočičí lávce. Proplížili jsme se tudy, slezli po ocelovém žebříku umazaném od oleje, slyšeli mírný sykot naftových hořáků a prodírali se mezi horami železa za tím sykotem.

Za rohem jsme spatřili malého špinavého Taliána v purpurově červené hedvábné košili. Seděl na kancelářské, dráty povyspravené židli pod holou žárovkou a četl noviny za pomoci brýlí s ocelovými obroučkami i za pomoci černého ukazováku.

"Ahoj, Prcku," pronesl Zrzek mírně. "Co dělají všechny tvoje bambiňata?"

Talián otevřel pusku a rychle natáhl ruku. Zrzek ho udeřil. Uložili jsme ho na podlahu, roztrhali jeho červenou košili a udělali z ní pruhy na pouta a roubík.

"To sis asi nepomyslel, kámo, že udeřím chlápka, co má na nose brejle," řekl mi Zrzek. "Ale to proto, že až polezeš větrací šachtou nahoru, slyšel by tady dole strašnej randál. Ti nahoře neuslyší nic."

Řekl jsem, že právě touhle cestou bych rád šel, a tak jsme nechali Taliána svázaného na podlaze a našli větrací šachtu, uvnitř bez mříží. Potřásl jsem si se Zrzkem rukama, prohlásil jsem, že – jak doufám – se spolu zase shledáme, a vydal jsem se na cestu vzhůru po žebříku.

Bylo chladno, černá tma a dovnitř pronikal mlhavý vzduch. Cesta nahoru mi připadala nekonečná. Po třech minutách jsem měl pocit, jako by už uplynula hodina. Konečně jsem vyšplhal nahoru a opatrně vystrčil hlavu. Plachtou zakryté záchranné čluny se nejasně rýsovaly kolem paluby. V tmavém prostoru mezi dvěma z nich se ozývalo tiché špitání. Zdola zaznívalo těžké rytmické dunění hudby. Nahoře na vrcholu stěžně zářilo světlo a skrze lehkou mlhu zatrpkle hledělo dolů pár hvězd.

Naslouchal jsem, ale nebylo slyšet žádné sirény policejního člunu. Vylezl jsem z větrací šachty a spustil se na palubu. Šepot vycházel od dvojice, která se objímala v úkrytu pod jedním člunem. Vůbec si mě nevšíмали. Šel jsem po palubě kolem tří či čtyř zavřených dveří kajut. Škvírami ve dvou z nich vycházelo trochu světla. Naslouchal jsem, ale neslyšel nic jiného než veselou zábavu hostů dole pod hlavní palubou.

Skryl jsem se do temného stínu, nabral do plic pořádně vzduchu a vyslal ho ven v podobě zavýetí – vrčivého zavýetí šedého amerického vlka, osamělého a hladového, který je daleko od domova a tak ubohý, že na něho útočí sedmero druhů trampot.

Odpovědělo mi hluboké, potlačované vrčení a štěkot německého ovčáka. Na temné palubě hlasitě vykřikla nějaká dívka a mužský hlas pronesl: „A já jsem si myslel, že už všichni pijáci šelaku vymřeli.“

Vzpřímil jsem se, odjistil pistoli a rozběhl se za štěkotem. Vrčení i štěkot vycházely z kajuty na druhé straně paluby. Přiložil jsem ucho ke dveřím a naslouchal, jak mužský hlas uklidňuje psa. Pes přestal štěkat, jednou či dvakrát ještě

zavrčel, ale pak ztichl. Ve dveřích, kterých jsem se dotýkal, se otočil klíč. Odskočil jsem od nich a přiklekl na koleno. Dveře se otevřely asi na třicet centimetrů. Vynořila se z nich ulízaná hlava. Světlo z palubní lampy kryté stínidlem vrhalo lesk na černé vlasy. Vstal jsem a udeřil do té hlavy hlavní své pistole. Muž vypadl ze dveří rovnou mně do náruče. Zatáhl jsem ho zpět do kajuty a hodil ho na ustlané lůžko. Dveře jsem opět zavřel a zamkl. Na druhém lůžku se choulila drobná dívka se široce otevřenýma očima. Řekl jsem: "Dobrý večer, slečno Snareová. Měl jsem fůru trablů, abych vás našel. Chcete se vrátit domů?" Farmář Saint se překulil a posadil. Držel si hlavu. Byl tiše jako pěna a upíral na mě ostré černé oči. Na rtech mu pohrával napjatý, ale téměř veselý úsměv. Přelétl jsem očima kajutu, psa jsem nespatriil, zato další dveře, za nimiž mohl být. Opět jsem pohlédl na dívku. Nebyla nějak zvlášť hezká, jako většina lidí. co nadělají nejvíc potíží. Choulila se na posteli s kolena až k bradě a s vlasy, které jí padaly přes jedno oko. Měla na sobě pletené šaty, golfové ponožky a sportovní boty s velkým jazykem, který padal přes nárt. Kolena měla pod obrubou šatů nahá a kostnatá. Vypadala jako školačka. Prohledal jsem Sainta kvůli pistoli. Žádnou jsem nenašel. Ušklíbl se na mě. Dívka zvedla ruku a odhodila si vlasy nazad. Dívala se na mě, jako bych byl daleko odtud. Pak lapla po dechu a dala se do pláče. "Vzali jsme se," promluvil tiše Saint. "Myslí si, že mě skrz naskrz prostřílíte. S tím vlčím zavýtím to byla chytrá finta." Nic jsem neřikal. Naslouchal jsem. Venku pořád nic. "Jak jste se dozvěděl, kde mě hledat?" zeptal se Saint. "Řekla mi to Diana, než zemřela," odpověděl jsem krutě. Pohled mu ztvrdl. "Tomu nevěřím, šerloku." "Utekl jste a ji nechal v bryndě. Co jste čekal?" "Myslel jsem si, že policajti nebudou chtít odkráglovat ženskou. A na svobodě jsem se mohl pokusit o vyjednávání. Kdo ji zabil?" "Jeden z Fulwiderových poldů. Vy jste ho dostal." Škubl hlavou nazad, obličejem se mu kmitl divoký výraz, ale hned zas zmizel. Usmál se na plačící dívku. "Počkej, zlato. Vysvětlím ti to." Ohlédl se na mě. "Předpokládejme, že se bez odporu vzdám. Je tu možnost, jak ji ze všeho dostat?" "Co to znamená – bez odporu?" "Mám tady na lodi spoustu kámošů, šerloku. Vy jste zatím ještě ani nezačal." "Vy jste ji do toho zatáhl," odpověděl jsem. "A nemůžete ji z toho dostat. Tohle je část odplaty."

12.

Pomalu přikývl. Hleděl na podlahu u svých nohou. Dívka přestala plakat, ale jen tak dlouho, aby si mohla setřít z tváří slzy. Pak začala znovu.

"Fulwider ví, že jsem tady?" zeptal se mě pomalu Saint.

"Jo."

"Dal jste mu hlášku?"

"Jo."

Pokrčil rameny. "Z vašeho hlediska je to správné. To jistě. Jenže jestli mě Fulwider zmáčkne, já nemíním mluvit. Leda až se dostanu k státnímu návladnímu. Mohl bych ho přesvědčit, že ona s tím vším neměla nic společného."

"O tom jste měl taky uvažovat dřív," pronesl jsem ztěžka. "Neměl jste se vrátet k Sundstrandovi a odprásknout ho automatem."

Pohodil hlavou nazad a zasmál se. "Že ne? Představte si, že jste zaplatil deset táců za ochranu, a on vás ošidil, zadržel vaši ženu, strčil ji do sanatoria, které je humbuk, kde se pacientům dávají drogy, a řekl vám, abyste utíkal, kam nejdál můžete, a byl hodný, jinak že ji jednou přinesou mořské vlny na břeh mrtvou? Co byste udělal – usmál se, anebo příběhl s kusem těžkého železa, abyste si s tím darebákem promluvil takhle?"

"Tehdy tam nebyla," namítl jsem. "A vy jste byl posedlý zabíjením. A kdybyste byl nelpěl na tom psovi, předtím než zabil Sharpa, váš ochránce by se byl nepolekal a neprodal vás."

"Mám rád psy," sdělil mi Saint pokojně. "Jsem slušný, pokud nepracuju, ale taky sebou nenechám orat."

Poslouchal jsem. Venku na palubě bylo ještě stále ticho.

"Poslyšte," řekl jsem rychle, "jestli se mnou chcete hrát fěr, mám u dveří v zádi lodi člun a pokusím se dostat to děvče domů, dřív než ji seberou. Co se stane s vámi, to mě nezajímá. Pro vás bych nezdvihl ani prst, i když máte rád psy."

Dívka náhle pronesla vysokým dětským hláskem: "Nechci domů! Nechci jít domů!"

"Za rok mi poděkujete!" obořil jsem se na ni.

"Má pravdu, zlato," uznal Saint. "Je lepší zmizet s ním odtud."

"Nechci!" křičela dívka hněvivě. "A zrovna nechci! Tak je to!"

Náhle se z ticha na palubě ozvalo zabušení na dveře. Jakýsi protivný hlas vykřikl: "Otevřít! Policie!"

Rychle jsem pozpátku zacouval ke dveřím, nespouštěl jsem však oči ze Sainta. Houkl jsem přes rameno: "Je tam Fulwider?"

"Jo," zavrčel náčelníkův tučný hlas. "Carmady?"

"Poslouchejte! Saint je tady uvnitř a je ochoten se vzdát. S ním je zde i dívka, o které jsem s vámi mluvil. Tak nedělejte vylomeniny, ano?"

"Dobrá," odpověděl Fulwider. "Otevřete dveře."

Otočil jsem klíčem, přeběhl kajutu a opřel se zády o přepážku vedle dveří, za nimiž teď přecházel pes. Trochu vrčel. Dveře do kajuty se prudce otevřely. Dva muži, které jsem nikdy předtím neviděl, vtrhli dovnitř s napřaženými zbraněmi. Tlustý náčelník za nimi. Než zavřel dveře, zahlédl jsem venku kmitnout námořnické uniformy. Dva Fulwiderovi hoši skočili na Sainta, prudce se ho chopili a dali mu pouta. Pak ustoupili zpátky k náčelníkovi. Saint se na ně zašklebil. Po dolním rtu mu stékala krev.

Fulwider se na mě káravě zadíval a přesunul si v ústech cigaretu. O dívku, jak se zdálo, se nikdo nezajímal.

"Jste zatracený mezek, Carmady. Neřekl jste mi, kam bych měl přijít," zavrčel.

"Nevěděl jsem to," pravil jsem. "A taky jsem si myslel, že loď nepodléhá vaší pravomoci."

"K čertu s tím. Dali jsme hlášku federálce. Brzy se tu objeví."

Jeden z Fulwiderových ostrých hochů se zasmál. "Ale ne moc brzy," řekl drsně. "Dej pryč bouchačku, šerloku."

"Zkus mi ji vzít," vyzval jsem ho.

Vykročil, ale náčelník mu dal mávnutím ruky znamení, ať toho nechá. Druhý polda hlídal Sainta a ničeho jiného si nevšímal.

"Tak co teď s ním?" prohodil Fulwider.

"Rozhodně ne vzít od něho peníze, aby se zase mohl skrývat."

Ve Fulwiderově tváři se nepohnul ani sval. Jeho hlas zněl až hrůza lenivě. "Oh oh, tak vy jste do toho viděl?" poznamenal.

"Za jakého pitomce mě považujete vy i ten váš gang?" opáčil jsem znechuceně. "Vaše čist'ouneké milé městečko smrdí. Je to ten předobře známý obilný hrob. Útočiště podvodníků, kde se mohou hledat zločinci skrývat – jestliže pořádně zaplatí a neshodí ty místní zločince. A odkud můžou po lodi zahnout do Mexika, když už to moc bije do očí."

"Ještě něco?" zeptal se Fulwider velice opatrně.

"Jo," houkl jsem. "Schovával jsem si to pro vás zatraceně dlouho. To vy jste mi dával drogy, až jsem byl poloviční blázen, vy jste mě strčil za soukromý katr. A když mě to neodrovnalo, to vy jste zrežíroval s Galbraithem a Duncanem divadýlko, při kterém by má bouchačka zabila Sundstranda, vašeho pomocníka, a při kterém by odbouchli mě, až bych při zatýkání kladl odpor. Saint vám tuhle komedii překazil a zachránil mi život. Neměl to asi v úmyslu, ale udělal to. Vy jste celou dobu věděl, kde je malá Snareová. Byla Saintovou ženou a vy sám jste ji zadržoval, abyste ho donutil k poslušnosti. Proč si myslíte, zatraceně, že jsem vám dal vědět, že je Saint tady na moři? Protože to bylo něco, co jste nevěděli."

Policajt, který po mně chtěl, abych odložil svou bouchačku, se ozval: "Teď, šéfe! Radši to provedeni rychle. Federálka by mohla –"

Fulwiderovi se zatřásla brada. Byl v obličejí šedivý, schlíplý až za ušima. Cigaretu v tlustých rtech se mu třásla.

"Minutu počkej," řekl zastřeně chlápku vedle sebe. A pak ke mně: "Dobrá – proč jste mě sem volal?"

"Abych vás dostal tam, kde už nejste policajtem o nic víc než prachobyčejný lupič," odvětil jsem, "a abych viděl, jestli máte tolik drзости spáchat vraždu na širém moři."

Saint se zasmál. Zhluboka, vrčivé pískl mezi zuby. Odpovědělo mu drásavé psí zavrčení. Dveře vedle mne se s třeskotem otevřely, jako by do nich kopl mezek. Velký německý ovčák proletěl otvorem a velkým skokem se dostal do kajuty. Šedé tělo se otočilo vysoko ve vzduchu. Pistole vystřelila, ale nezasáhla.

"Vem si je, Vossi!" zakřičel Saint. "Vem si je. Trhej!"

Kajuta se naplnila střelbou. Vření psa doznívalo přiškrknutým hluchým zakňučením. Fulwider a jeden z jeho lidí leželi na podlaze, pes visel Fulwiderovi na hrdle.

Dívka vykřikla a skryla obličej do podušky. Saint sklouzl měkce z lůžka a ležel na zemi. Krev mu hustým proudem pomalu stékala po šíji.

Polda, který nebyl sražen psem, uskočil stranou a padl jak široký tak dlouhý na dívčino lůžko. Pak ale znovu získal rovnováhu a začal pálit do dlouhého šedého psiho těla na podlaze – divoce, bezcílně.

Polda na podlaze do psa šťouchl. Pes mu málem ukousl ruku. Chlap zařval. Na palubě zaduněly kroky. Venku se strhl pokřik. Co si mi přeběhlo po obličejí a zašimralo mě. Cítil jsem se dobře, jen jsem nevěděl, co mě to udeřilo.

Pistole v ruce mě tížila a páčila. Zastřelil jsem psa, jakkoli nerad. Pes se svezl z Fulwiderova těla a já jsem spatřil místo, kam náčelníka zasáhla zbloudilá kulka: do čela mezi oči, s dokonalou přesností náhody.

Úderník zbraně, kterou držel stojící polda, cvakl o prázdnou nábojnici. Muž zaklel a začal horečnatě znovu nabíjet. Dotkl jsem se krve na svém obličejí a zadíval se na ni. Připadala mi hrozně černá. Světlo v kajutě jako by přestávalo svítit.

Lesklá čepel sekery náhle roztržila dveře kajuty, zatarasené Fulwiderovým tělem i tělem sténajícího chlapíka vedle něho. Hleděl jsem na lesklé ostří sekery, pozoroval, jak mizí a znovu se objevuje na jiném místě.

Pak všechna světla zmizela, velice pomalu, jako když v divadle právě jde opona nahoru. Zrovna když se náhle setmělo, začala mě bolet hlava, jenže jsem nevěděl, že je to od toho, jak mi kulka zasáhla lebku.

Probudil jsem se o dva dny později. V nemocnici. Pobyl jsem si tam tři týdny. Saint nezůstal naživu dost dlouho na to, aby ho pověsili, ale žil dost dlouho, aby mohl vyprávět svůj příběh. Zřejmě ho vyprávěl dobře, protože jeho ženu nechali odejít domů k tetě.

Mezitím obžalovala velká porota polovinu z policistů malého městečka na pobřeží. Jak jsem slyšel, kolem radnice se to zahenžilo novými tvářemi. Jednou z nich byl vysoký zrzavý seržant jménem Norgard, který prohlásil, že mi dluží pětadvacet dolarů, ale musel je prý použít na zakoupení nového obleku, když ho znovu přijali do služby. Slíbil, že mi je zaplatí ze své první gáže. Odpověděl jsem, že se vynasnažím, abych se toho dočkal.